

พระกัศงสัย

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺสโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “สงสัยว่าปาราชิกหรือไม่ครับ”

เรื่องนี้มีว่า ตอนนี้อาตมาอายุ ๒๒ เพิ่งบวชใหม่ ปกติไปบิณฑบาตทุกๆ เข้าเมื่อบิณฑบาตเสร็จ พระภายในกุฏิจะเอาของที่โยมใส่บาตรมารวมกัน มีพระรุ่นพี่รูปหนึ่งแกไม่สบาย เลยขึ้นไปนอนก่อน แกวางกลองนมไว้หลายกลอง อาตมาจึงหยิบนมตามพระรุ่นพี่ขึ้นไป ๒ กลอง กะไว้ว่าจะเดินขึ้นไปขอฉัน แต่ปรากฏว่าหลวงพี่แกกลับไปแล้ว อาตมาเลยตัดสินใจเอานมวางไว้ข้างๆ หลวงพี่แก ไม่กล้าฉัน

๑. แบบนี้อาตมาต้องปาราชิกหรือเปล่า เพราะหยิบของราคาเกิน ๑ บาทให้เคลื่อนที่แล้ว อาตมายังไม่ได้ขอก่อนด้วย

๒. ถ้าหยิบนมกลองมาแล้ว (ตอนแรกยังไม่ได้อธิษฐาน) มาขอหลวงพี่เพื่อฉันทีหลัง ซึ่งหลวงพี่แกก็ให้ แบบนี้จะเป็นอาบัติหรือไม่ (ปกติพระในกุฏิอาตมาจะฉันพวกนมหรือน้ำที่อยู่ในตู้เย็นของกันโดยไม่ค่อยขอกันก่อน คืออะไรอยู่ในตู้เย็นเหมือนของส่วนรวม) ถ้าเป็นแบบนี้ ถ้าหยิบน้ำหรือนมของพระรูปอื่นไปฉันโดยที่ไม่ได้ขอกันก่อน พระที่กุฏิอาตมาต้องปาราชิกทุกรูปหรือไม่

ตอบ : นี่เป็นการถามของพระ พระรุ่นใหม่ พระกัศงสัย

เห็นไหม เวลาบวชพระแล้ว ถ้าบวชพระที่แรก พระก็มาจากคน ถ้ามาจากคน เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติ คนที่มีศรัทธาความเชื่อ เขาก็แสวงหาของเขา ถ้าเขาแสวงหาของเขา เขาก็ไปตามวัดตามวา ไปสืบเสาะหาครูบาอาจารย์ก่อน ถ้าครูบาอาจารย์องค์ไหนเขาไว้ใจได้ เขาก็ไปบวชกับองค์นั้น

แต่ถ้าเราบวชตามประเพณี เราบวชตามที่ว่าพ่อแม่ต้องการ เราบวชแล้ว เราบวชโดยที่เราก็รู้ตัวนี้แหละ อยากบวช แต่บวชโดยประเพณีไป บวชเข้าไป บวชพระเพื่อเอาบุญ บวชเพื่อเป็นทิด บวชเพื่อเป็นผู้ที่สุก บวชเพื่อศึกษาธรรมะ นี่ความเข้าใจใจ แต่ความเข้าใจ เข้าใจตามประเพณีวัฒนธรรม ถ้าเป็นประเพณีวัฒนธรรม

เวลาคนที่เขาตั้งใจ เขาศึกษาก่อนที่เขาจะบวช ก่อนที่จะบวชนะ เขาเป็นปะขาว ปะขาวเขาเข้าใจเรื่องพื้นฐานแบบนี้ ถ้าเรื่องพื้นฐานแบบนี้ พระกรรมฐานเราก่อนบวช เวลาคนที่มาอยู่วัดเขาต้องฝึกหัด คนที่อยู่ภูฏานจากพระเขาต้องฝึกหัด ต้องให้รู้ กบฏิย กโรหิ กบฏิย ฆนุเต พระควรอยู่ภูฏานอย่างไร สิ่งใดที่พระจับต้องได้ พระจับต้องไม่ได้ เขาจะฝึกหัดตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเป็นปะขาว เขาไปอยู่วัด เขาจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้

ถ้าเรายังไม่เข้าใจ พอเราบวชเป็นพระไปแล้ว เราศรัทธา เราบวชเป็นพระไปแล้ว เราว่าเราบวชแล้วเราก็มีการศึกษานะ เราศึกษานักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เราเข้าใจหมดแหละ แต่เวลาเหตุการณ์เฉพาะหน้า เราตัดสินใจไม่ถูก เหมือนกับการศึกษา การศึกษาเขาศึกษาเสร็จแล้วเขาต้องไปฝึกงาน การฝึกงานของเขาก็เพื่อให้มีประสบการณ์ของเขา

แต่ที่เราบวชมา เราบวชมาโดยสังคมาเป็นกันอยู่แบบนั้น แล้วเราบวชเข้าไปแล้วเราก็ใช้ชีวิตแบบนั้น เขาใช้ชีวิตกันอยู่แบบนั้นไง เขาใช้ชีวิตกันอยู่แบบนั้นแล้วเขาก็อยู่กัน ฉะนั้น เราเข้าไปแล้ว นี่ยังดีนะ ถ้าเราไปศึกษาแล้วเราเข้าไป เราไปเห็นเข้าเราก็จะไม่ทำตามเขา เราก็จะทำตามความเห็นของเรา พอทำตามความเห็นของเรา มันก็บอกว่าเราเป็นแกะดำ เราเป็นแกะดำแล้ว เราไม่เหมือนเขาแล้ว เพราะเรามีความเห็นต่าง

แต่ถ้าเราทำเหมือนเขา เราทำเหมือนเขา ถ้าเราไม่รู้ เราไม่รู้เพราะเราบวชใหม่ ๆ เราก็ไม่รู้ใช่ไหม เราไม่รู้หรือ เห็นเขาทำอย่างไรก็ทำตามเขาไป ก็คิดว่าอย่างนี้ถูก คิดว่าที่เขาทำอยู่นั้นถูก เพราะว่าเขาเป็นพระ เขาบวชมานาน เขาก็ต้องมีความชำนาญของเขา เราว่าเขาทำถูก

แต่พอเราทำกับเขาไป เราไปเปิดตำรา เรางงเลย เอ๊ะ! เอ๊ะ! ตำราทำไมบอกแบบนี้ เอ๊ะ! ทำไมเขาทำกันแบบนี้ล่ะ เพราะเหตุนี้เวลาปฏิบัติไปแล้ว คูลิ ยกหลวงตาอีกแล้ว หลวงตาท่านเป็นถึงมหา คำว่า “มหา” คือศึกษาจนแปลบาลีได้ แต่ไม่ถึง ๘ ประโยค เขายังบอกว่ามหาบัว ๓ ประโยคเท่านั้นเอง อวดรู้ๆ ต้อง ๘ ประโยคถึงจะรู้จริง ไข้แค่ ๓ ประโยคจะรู้อะไร

๓ ประโยคคือว่าศึกษาบาลีได้ แปลบาลีได้ เข้าใจบาลีได้ แต่คนที่เขาไปศึกษานั้น นักธรรมเอกเขาก็ศึกษา เขาก็เข้าใจได้

ฉะนั้น ศึกษาจนเป็นถึงมหา แต่เวลาจะปฏิบัติจริงๆ ขึ้นมา เพราะหลักสูตรของมหานะ “จิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส” เห็นไหม เวลาเขาแปลบาลี แปลธรรมกัน มันเป็นข้อสอบของมหา เขาก็ศึกษากันมา ศึกษา เขาก็เข้าใจได้ นี่ขนาดศึกษาถึงนิพพาน แต่เวลาจะปฏิบัติจริงๆ กังง ถึงตั้งสัจจะอธิษฐาน “ถ้ามีครูบาอาจารย์องค์ใดองค์หนึ่ง ชี้ออกทางเราได้ ชี้อแก้ความสงสัยเราได้ เราจะถวายชีวิตกับครูบาอาจารย์องค์นั้น เราจะทำให้ครูบาอาจารย์องค์นั้นเป็นครูบาอาจารย์ของเรา” นี่อธิษฐานขนาดนั้นนะ ทั้งอธิษฐาน ทั้งแสวงหา คนที่เขามีเป้าหมายเขาคิดอย่างนั้น เขาเอาความรู้จริง

แต่ทางทฤษฎี ทางตำรา มันก็เหมือนกฎหมาย เห็นไหม ศาลรัฐธรรมนูญตีความๆ ก็ตีความคนละมุม ก็ตีความกัน ต่างคนต่างตีความ ต่างคนต่างมีทฤษฎีต่างกัน ต่างคนมีความเห็น

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพระเราบวชเข้าไปแล้ว เขาทำกันแบบนี้ๆ ถ้าทำแบบนี้ ถ้าเรามีความรู้ เราไม่ทำตามเขา “โอ้โฮ! บวชแล้วไม่ถือนิสัยอาจารย์เนาะ บวชแล้วเก่งกว่าอาจารย์เนาะ” เห็นไหม ในวงการพระจะมีเรื่องอย่างนี้ มี

เพียงแต่เราศึกษาของเรา เราศึกษาแล้วถ้ามีครูบาอาจารย์นะ กรณีอย่างนี้ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านจะอุปัฏฐากกัน คำว่า “อุปัฏฐาก ขอนิสัย” ขอนิสัยครูบาอาจารย์ พระที่บวชใหม่ยังไม่รู้นิสัย ต้องสร่งน้ำ ต้องซักผ้า ต้องอะไร มันจะฝึกเรื่องอย่างนี้ เรื่องอย่างนี้แล้วมันจะเข้าใจหมดเลย อะไรเคนได้ อะไรเคนไม่ได้

เพราะเวลาครูบาอาจารย์นั่งอยู่ เวลาคนเขามาถวายของ พระต้องรับประเคน ดูสังเกตได้เวลาหลวงตาท่านไปไหนจะมีพระรับประเคน ท่านจะคอยบอกเลย ประเคนได้ไม่ได้ ประเคนไม่ได้ ประเคนได้ ต้องได้หัตถบาส โอ้ย! ท่านจะจื้ออย่างนี้เลย นี่ประสบการณ์ตรงเลย

ถ้าประสบการณ์ตรงมันก็จะไม่มีปัญหาแบบที่ถามมานี้ แต่แบบที่ถามมานี้มันก็ถามมานี้เพราะอะไร เพราะว่าก็อยู่กับประสาพระในห้องอาตมา เขาว่านะ พระในห้องอาตมาบิณฑบาตกลับมา คือว่าอายุพรรษามันไล่เลี่ยกัน ความรู้ความเห็นมันไล่เลี่ยกัน มันไม่มีใครสอนใครได้ไง มันไม่มีใครบอกใครได้ไง แล้วถ้าไม่มีใครบอกใครได้แล้วมันก็เป็นกันอยู่แบบนี้ นี่พูดถึงการบวชที่ไม่มีครูมีอาจารย์

หลวงตาท่านถึงบอกว่า ผู้นำสำคัญมาก ครูบาอาจารย์นี้สำคัญมาก แล้วครูบาอาจารย์ต้องเป็นครูบาอาจารย์ที่สัมมาทิฎฐิ ความเห็นถูกต้องดีงาม แล้วพยายามชี้ทางให้เราถูกทางขึ้นไป ถ้าถูกทางขึ้นไปเราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นไป

เห็นไหม พระบวชแล้วก็ยังสงสัย สงสัยเพราะอะไร สงสัยเพราะมันไม่มีครูบาอาจารย์ ถ้าครูบาอาจารย์ท่านถูกต้องนะ ท่านชี้เลย แล้วอย่างกรรมฐานเรา เราทำส่งต่อๆ กันมาตั้งแต่หลวงปู่มั่น เรื่อง กบปิย กโรหิ กบปิย ฆนุต มาสำเร็จเอาสมัยหลวงปู่ฝั้น

สมัยหลวงปู่มั่นท่านก็ทำของท่านนั่นแหละ ไม้เจีย ไม้สีฟัน ทุกอย่างถ้าเข้าทวารปากต้องประเคน เว้นไว้ไม้สีฟันกับน้ำ น้ำก็ต้องเป็นน้ำสาธารณะ ไม่ใช่ น้ำจำกัดส่วน

น้ำจำกัดส่วนคือน้ำในขวด น้ำที่เขาบริจาค เขาซื้อขายของเขา เราจะไปหยิบฉวยของเขาไม่ได้ แต่ถ้าน้ำเป็นน้ำสาธารณะ เรามีกรรมกร เราก็ไปกรองเอา เรากรองน้ำสาธารณะ น้ำที่ไม่มีเจ้าของ ภิกษุกรองเอา เว้นไว้แต่น้ำกับไม้สีฟันที่ไม่ต้องประเคน

แต่ถ้าพอมันจำกัดส่วน คือน้ำขวด ขวดก็สตางค์ ขวดหนึ่งก็บาท ก็ไม่เคยซื้อ เหมือนกัน น้ำขวดนี้ขวดก็บาท ๗ บาทใช้ใหม่ ๗ บาท ค่าเกินบาท เกินบาท ปาราชิก หยิบฉวยของเขา เว้นไว้แต่น้ำและไม้สีฟัน

แล้วไปหยิบเอาร้านค้าสิ เข้าไปเซเว่นแล้วหยิบออกมาเลย ก็ไม่ต้องประเคน ใจ

น้ำจำกัดส่วนคือน้ำบรรจุขวดที่มีสิทธิ มีลิขสิทธิ์ สิทธิของใคร เราต้องขอคนนั้น แต่ของเรา ดูลิ น้ำในแทงก์ น้ำสาธารณะ เราต้องมีผ้ากรอง เพราะน้ำมีตัวสัตว์ พระฉัน ไม่ได้ พระใช้ไม่ได้ น้ำมีตัวสัตว์ก็ใช้ไม่ได้

แต่เวลาอนุญาตในธรรมวินัย เว้นไว้ไม้สีฟัน เราทုပ်เอง เราหาเอง ไม้สีฟัน ไม้ แคะฟัน ไม่ต้องประเคน กับน้ำ แต่น้ำต้องเป็นน้ำสาธารณะ ไม่ใช่จำกัดส่วน น้ำ จำกัดส่วนคือเฉพาะส่วนที่เขามีลิขสิทธิ์ เขามีเจ้าของ หยิบของเขาไม่ได้ ต้องประเคน แต่ในวินัยบอกว่าควรเคน น้ำจำกัดส่วนควรเคน ควร ต้องเคน เพราะไม่ประเคนแล้ว เราก็กังวล

ถ้ามันจะมีอยู่ ครูบาอาจารย์ท่านทำของท่าน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน ศึกษา ท่านค้นคว้าของท่าน หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง ขนาดว่าหลวงปู่มั่นท่านเข้าสมาธิ ของท่าน ถ้ามเลยว่่าสี่จิวรห่มอย่างไร ทำอย่างไร ดูกันขนาดนั้นนะ แล้วท่านก็ วางรากฐาน แล้วพวกเราทำตามกันมา มันเป็นข้อเท็จจริงที่เห็นกันมา เรื่องอย่างนี้ก็เป็น เรื่องเบสิก เรื่องพื้นฐาน ถ้าเรื่องพื้นฐานมันก็เป็นเรื่องพื้นฐาน แต่คนที่ไม่เป็นเลยเป็น เรื่องใหญ่โต เรื่องใหญ่โต ใหญ่โตตรงไหน ใหญ่โตที่ว่า สงสัยว่าปาราชิกหรือเปล่า

เวลาไม่สงสัยก็ทำได้เต็มไม้เต็มมือนะ ทำด้วยความมั่นใจเลย พอถ้าทำไป แล้วสิ มาย้อนหลัง ที่ทำมานี้เราผิดหรือเปล่า พอผิดขึ้นมา ร้อนนะ ร้อน ร้อนเลยนะ พอร้อนขึ้นมา ทำอย่างไร

ที่นี้กรณีอย่างนี้ นะ นี่พูดถึงพระเขาสงสัย ฉะนั้น สิ่งที่ว่า สงสัยว่าปาราชิก หรือไม่ อาตมาเพิ่งบวชใหม่ ปกติบิณฑบาตทุกเช้า บิณฑบาตเสร็จแล้วพระในกุฏิก็ เอามารวมกัน

เอามารวมกัน อย่างนี้ถ้าเอามารวมกันแล้ว ถ้าเราหยิบมาฉัน ไม่เป็นปาราชิก เต็ดขาด เพราะเราบิณฑบาตมาด้วยกัน แล้วเราเอามารวมกัน แล้วเราก็กินร่วมกัน คือทุกคนมีสิทธิ์ใจ

สมมุติว่าเราบิณฑบาตมา บิณฑบาตมาใช้ใหม่ กรรมฐานเราก็เหมือนกัน เราบิณฑบาตมา บิณฑบาตมาเสร็จแล้ว ใครต้องการสิ่งใดในบาตรที่บิณฑบาตมาเฉพาะ ก็เอาไว้เฉพาะ ถ้าใครถือชุดงค์ก็เฉพาะแค่นั้น ที่เหลือก็เข้ากองกลาง เข้ากองกลาง หมายถึงว่าเราก็กินโตะนี้ โวะบนโตะนี้ แล้วถ้าโดยธรรมชาติ เราก็กินแบ่งกัน แบ่งกัน

คำว่า “แบ่งกัน” คือว่าทุกคนมีสิทธิ์ ทุกคนมีสิทธิ์ ของฉัน เอามารวมกันแล้ว เราก็กินร่วมกัน คือไม่มีเจตนา

แต่ถ้ามันเป็นของคนอื่น หรือของคนอื่น ของคนอื่นของฉันก็ไม่ใช่ไร ของฉันไม่ถึงปาราชิก แต่มันไปผิดนิสสัยจิตตียังไง น้อมลากสงฆ์มาสู่ตน เป็นของกองกลาง ของของสงฆ์ แล้วเราไปเอาของเขามา

แต่ถ้ากองกลางของสงฆ์ กองกลางนั้น อย่างเช่นในวัดใดก็แล้วแต่ ถ้าวัตรกรรมฐาน เรื่องนี้ไม่เกิด ไม่เกิดเพราะอะไร ไม่เกิดเพราะกฎกติกาเขาทำอย่างนี้อยู่แล้ว คือบิณฑบาตมาแล้วมารวมเป็นกองกลาง รวมเป็นกองกลางแล้วก็แจกกันตามอาวุโสกันเดะ ฉะนั้น ของฉัน สิทธิเรามี คือว่าไม่มีเจตนาลัก ว่าอย่างนั้นเถอะ

มันไม่ใช่ว่า ไม่ใช่ของของเรา เราไม่มีสิทธิ์ แล้วเราไปหยิบฉวยมาเป็นเจตนา

นี่มันขาดเจตนาใจ เจตนาที่ว่าเราจะไปหยิบ ไปฉวย ไปลัก ไม่ใช่ ไม่เป็นแบบนี้ ถ้าไม่เป็นแบบนี้ ทีนี้เข้าสู่คำถาม “๑. แบบนี้อาตมาต้องปาราชิกหรือเปล่า เพราะหยิบของราคาเกิน ๑ บาทให้เคลื่อนที่แล้ว อาตมายังไม่ได้ขอก่อนด้วย”

ใช่ นมกล่องหนึ่งมันเกินบาท ค่าเกินบาท แต่ถ้าเป็นของคนอื่นใช้ใหม่ ของคนอื่นหรือของคนอื่นที่มันมีค่าเกินบาท แล้วเราเจตนาลัก เราเจตนาลัก เราเจตนาเอาของคนอื่นที่เขาไม่ได้ให้ เรามีเจตนาใจ แล้วเราไปหยิบ แล้วเราปล่อย นี่มันไม่เคลื่อนที่ คำว่า “ของที่เคลื่อนที่” แสดงว่าในปาราชิก เขาอ่านอยู่เหมือนกัน แสดงว่าเขาสงสัยแล้ว เขาไปค้น

ถ้ามีเจตนา พอจะไปจับ แต่เรายังไม่เคลื่อนที่ มันยังไม่ขาด คือไม่ครบ องค์ประกอบ แต่เราเจตนา แล้วเราก้าวไป แล้วเราจับ แล้วเคลื่อนที่ ของนั้นเคลื่อนไป เราหยิบของนั้นเคลื่อน องค์ประกอบครบเลย ปาราชิก ขาดจากความเป็นพระโดยอัตโนมัติ โดยอัตโนมัติเลย ขาดเลย ตาลยอดตัวน

แต่ที่นี้ถ้าเป็นของฉัน ของที่ว่าเราบิณฑบาตมา คำว่า “บิณฑบาตมา” บิณฑบาตมาด้วยกัน คืออกติกาใจ เราตั้งกติกากันไว้แบบนี้ เราบิณฑบาตมาร่วมกันใน กุฎีหลังนี้ พอกุฎีหลังนี้ เราไปบิณฑบาตมาแล้วเราก็มารวมกัน แล้วเราก็กินร่วมกัน ฉัน ร่วมกัน เห็นไหม มันไม่มีเจตนาสักใจ ก็ฉันร่วมกันนะ

แต่ถ้าเราไม่มีสิทธิ์เลย เราไม่ทำอะไรเลย แต่ไม่ทำอะไรเลย เขาเรียกว่า วิสาสะนะ คนคุ่นเคยกัน คนอยู่ด้วยกัน นี่เขาเรียกว่าวิสาสะ เราเคยหยิบใช้ของ ด้วยกัน

มี มีพระบางองค์เหมือนกัน เราได้ยืนข้าวอยู่ เขามาปรับกันว่าองค์นั้นเป็น ปาราชิก องค์นี้เป็นปาราชิก

ทำไมล่ะ

เพราะว่ามันเอาเงินกองกลางไป เอาเงินส่วนกลางไป

อ้าว! เงินส่วนกลาง เงินส่วนกลางหมายถึงว่า พระบางองค์นะ เขาอยู่กัน ๔-๕ องค์ เขาไปกิจนิมนต์มาอะไรมา เขาก็จะมารวมกันเป็นกองกลางเอาไว้ใช้ร่วมกัน เวลาดีกันรักกันก็ใช้ร่วมกัน เวลาโกรธกัน เวลาโกรธกันบอกมันเป็นปาราชิก

มันจะปาราชิกตรงไหน ก็เอ็งก็บอกว่าใช้ร่วมกันอยู่แล้ว เวลาดีกันก็ไม่ใช่ ปาราชิก แต่เวลาโกรธกันไปปรับเขาปาราชิก

เอ็งไปปรับเขา เอ็งเป็นสังฆาภิเสสนะ ไปปรับอาบัติหนักโดยที่ไม่มีมูลเป็น สังฆาภิเสสเขียวมึง

ก็ของเราตั้งใจใช้ร่วมกันตอนที่เรอดีกัน แต่ตอนเราโกรธกัน เราไปเอาสิ่งที่เคยใช้เอามาปรับเขาปาราชิก มันไม่มีมูล ถ้ามันไม่มีมูลนะ พระที่ไปปรับเขานี้เป็น อาบัติสังฆาภิเสส เพราะไปปรับอาบัติ โจทอาบัติเขาโดยที่ไม่มีมูล แต่ถ้าเราไม่ไปโจท

เขา เรื่องก็ไม่เกิด แต่เรื่องมันเกิดเพราะอะไร เพราะเขาหงุดหงิด เพราะกิเลสมันคัน พอไม่พอใจ มันคัน มันคัน มันจะปรับเขาแล้ว มันจะปรับอาบัติเขา ไม่รู้เลยว่าปรับอาบัติเขาณะ ตัวเองเป็นอาบัติ เพราะเราไปปรับอาบัติเขาโดยที่ไม่มีมูล นั่นกรณีหนึ่ง

ที่นี้กรณีที่ว่า อาตมาเป็นปาราชิกหรือเปล่า

ไม่ ไม่เพราะเริ่มต้น เพราะพระเราในกุฎิเรา พระในที่ของเราบิณฑบาตมา ร่วมกันแล้วมาเทไว้รวมกองกลาง แล้วใครจะฉันเท่าไรก็หยิบเอาเท่านั้น แล้วแต่อาวุโสหยิบก่อน แล้วก็รองลงมาก็หยิบๆ มา แล้วที่เหลือก็ให้เต้กวัด ที่เหลือแล้วก็ให้ประชาชน อย่างนี้ไม่เป็นอาบัติหรอก ไม่มีมูล ไม่มีมูลเพราะว่าเริ่มต้นเป็นอย่างนั้น

ที่นี้เขาบอกว่า อาตมาไปหยิบของไม่ได้ออกก่อน แล้วของมันเคลื่อนที่ด้วย

ก็เราเข้าใจผิดใจ นี่ไง เวลาเป็นอาบัตินะ อาบัติในธรรมวินัย อาบัตินี้ต้องอาบัติเพราะสงสัย ต้องอาบัติเพราะความไม่แน่ใจ สงสัยนี้เป็นอาบัติแล้ว แล้วต้องอาบัติเพราะไม่รู้ เพราะไม่รู้แล้วทำครบองค์ประกอบนั้นก็ป็นอาบัติ เป็นอาบัติเพราะเราทำครบองค์ประกอบเป็นอาบัติจริงๆ นี่เป็นอาบัติ อาบัติเพราะอาบัติ หนึ่ง อาบัติเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ทำก็เป็นอาบัติ

แล้วความสงสัย โดยธรรมชาติของพระนะ ถ้าเริ่มสงสัย เขาไม่ทำเลย ถ้าเริ่มสงสัยนะ ถ้ามันสงสัยแล้วไว้ก่อน ถ้าสงสัยแล้วขึ้นทำ เป็นอาบัติเลย เพราะสงสัยแล้วทำ พระพุทธเจ้าถึงตรัสตรงนี้ไว้ให้พระเราสะอาดบริสุทธิ์ ให้พระเราภาวนาได้ง่าย ให้พระเราไม่มีตะกอนอะไรในใจ

แล้วไปสงสัยแล้ว ไปสงสัย สงสัย อย่าทำสิ สงสัย ขึ้นทำ ผลวะเลย ผลวะตรงไหน ผลวะตรงสงสัย เพราะเราสงสัย เราลังเล ลังเล ขึ้นทำไป ขึ้นทำไปเป็นอาบัติเลย

แต่ถ้ามันรู้จริงนะ มันไม่เป็นอาบัติ เพราะเราทำร่วมกันมา ไม่เป็นอาบัติ เราก็กทำของเราเต็มทีเลย

แต่ถ้ามันสงสัย แต่อันนี้เขาทำกันแล้ว แล้วอาตมาถามอาตมา อาตมาเขาเขียนมาถามอาตมานะ อาตมาสงสัยแล้วถามอาตมา อาตมาโดยที่ว่ามีส่วนร่วมอยู่ด้วย อาตมาโดยข้อมูลไม่เป็น ไม่เป็นหรอก เพราะอะไร เพราะเราบิณฑบาตมาร่วมกัน

แล้วเรามารวมกัน แล้วเราจะแบ่งกันฉัน ฉะนั้น แบ่งกันฉัน เขาป่วย เราก็ตื่นไปก่อน แล้วเจตนาของเรา เราไปหยิบโดยไม่ได้ขอ

ก็มันของรวมกันแล้วจะแจก ก็เขามากินร่วมกัน ทำไมต้องไปขอละ ขอก็ได้ ไม่ขอก็ได้ ถ้าขอก็ดี ถือว่ามีมารยาท อ้าว! หลวงพี่ อาวุโส ขอเนาะ เราเป็นผู้ย่อยของผู้ใหญ่ เออ! อย่างนี้เราว่ามันเป็นมารยาท

แต่โดยที่ว่าไม่ได้ขอ แล้วเราเจตนามาแบ่งกันแล้ว เราเจตนาแบ่งกันแล้วไง เราเจตนามารวมกองกลางแล้วเราแจกกัน รวมกองกลางแล้วแจกกันมันไม่มีอาบัติ ไม่มี

เพียงแต่ว่า เพราะเราแบบว่ายังงูๆ ปลาๆ ยังงงๆ อยู่ไง ก็ไปอ่านในวินัยมุข อ่านมหาขันธ ไปอ่านมหาขันธก็บอกว่ามันเคลื่อนที่ หยิบเคลื่อนที่

อันนั้นเขาบอกว่าของที่วาของคนอื่น สิทธิของคนอื่น แล้วเราไปจับของเขา เรามีเจตนา ต้องมีเจตนาลัก เจตนาจะเอาของที่มีเจ้าของโดยเจ้าของเขาไม่ได้ให้ มีเจตนา

แต่ไฉนมันไม่ได้เจตนา มันเจตนาคือวิสาสะกันอยู่แล้ว ของอยู่ร่วมกัน วิสาสะร่วมกัน เราก็หยิบใช้ด้วยกัน อันนี้เจตนามันก็เบาแล้ว มันไม่ครบองค์ประกอบแล้ว ฉะนั้น คำว่า “ปาราชิก” ไม่มี เรื่องนี้ไม่เป็น

แต่เวลาที่เขาเป็นกันเขาไม่คิด แต่ไฉนเรื่องนี้ ไฉนเรื่องความดำรงชีวิต ไฉนเรื่องความเป็นอยู่ เราไปห่วงเรื่องปาราชิก แต่ที่เขาทำกัน เจตนาที่ไปหลอกลงกัน เจตนาที่ไปโฆษณาประชาสัมพันธ์ จะไปให้คนเชื่อในฤทธิ์ในเดช นั้นนะเป็น ทำไมมันไม่คิด

เวลาเขาไปโฆษณาชวนเชื่อกันนะไม่คิด แต่เวลาความสะอาดบริสุทธิ์เฉพาะตนของเรา เรากลับคิด นี่ยังพระบวชใหม่ เพราะตอนนี้เอาตมาอายุ ๒๒ เพิ่งบวชใหม่

เพิ่งบวชใหม่มันยังสะอาดบริสุทธิ์ เวลาพระออกจากโบสถ์ ทุกคนก็อยากทำบุญมากมาย เพราะถือว่าออกจากโบสถ์สดๆ ร้อนๆ มันสะอาดบริสุทธิ์ไป ใครๆ ก็อยากจะทำบุญกับพระที่สะอาดบริสุทธิ์

ตอนนี้อาตมาอายุ ๒๒ เพิ่งบวชใหม่ มันก็เลยมีความคิดที่สะอาดบริสุทธิ์ มันก็มีความอย่างนั้น

ฉะนั้น ข้อที่ ๑ ว่า “อาตมาต้องปาราชิกหรือเปล่า เพราะหยาบของราคาเกิน ๑ บาทให้เคลื่อนที่แล้ว อาตมายังไม่ได้ขอก่อนด้วย”

ของมีค่าเกินบาท แต่เป็นของที่บิณฑบาต เป็นของที่บิณฑบาตมาเลี้ยงชีพ ของที่บิณฑบาตมาขบฉัน ขบฉันร่วมกัน มันเริ่มต้นจากที่มา ที่มา เราบิณฑบาตมาร่วมกัน เราทำมาร่วมกัน ไม่ใช่เราไม่ได้ทำอะไรกับเขา แล้วเราไปหยิบของเขา อันนั้นนะมีส่วน

แต่ถ้าอันนั้นเราไม่ได้บิณฑบาตกับเขา เราเจ็บไข้ได้ป่วย เขาบิณฑบาตมา แต่เราเคยบิณฑบาตร่วมกัน เราถือวิสาสะว่าเราเป็นหมู่คณะกัน วิสาสะว่าใช้ร่วมกัน ได้ เห็นไหม มันก็มีวิสาสะอีก วิสาสะคือหยิบใช้ร่วมกัน อะไร่วมกัน อย่างนี้ไม่มี

แต่อย่าโกรธแล้วมาปรับทีหลังนะ ปรับทีหลังมันก็ไม่ใช่ มันคนละวาระ มันไม่เกี่ยวกับหรอก มันอยู่ที่คนมันอารมณ์บุญต่านั้นนะ เวลามันบุญแล้วมันก็จะไปล่อคนอื่นนั้นนะ อันนั้นอีกเรื่องหนึ่ง

“๒. ถ้าหยิบนมมาก่อน (ตอนแรกยังไม่ได้ขอ) แล้วมาขอหลวงพี่เพื่อฉันทีหลัง ซึ่งหลวงพี่แกล้งให้ แบบนี้จะมีอาบัติหรือไม่”

มันไม่มีเหมือนข้อแรก มันไม่มีอยู่แล้ว เพราะว่าจะไปขอไง เพราะเราไปติดตรงนี้เองไง เราคิดว่า สิทธิเป็นของหลวงพี่ที่บิณฑบาตมา แล้วท่านวางไว้ แล้วท่านป่วย ท่านไปนอนก่อนใช่ไหม จิตใจเราคิดว่าสิทธิอันนี้เป็นของเขา

ใช่ มันเป็นของเขาจริงๆ โดยมารยาท แต่การที่เราดำรงชีวิตกันมา เราบิณฑบาตมาร่วมกัน แล้วปกติเราก็ฉันร่วมกัน ถ้าเขาไม่ไปนอน นมนั้นเขาก็ยกให้เรา ก็กินด้วยกันมันก็ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่เขาป่วย เขาไปนอน ฉะนั้น ไปนอนปั๊บ ตอนแรกยังไม่ได้ขอใช่ไหม นี่เขาไม่ได้ขอข้อแรก

ข้อที่ ๒ แล้วถ้าไปขอทีหลังแล้วแกล้งให้ละ เพราะไปขอทีหลัง หยิบก่อน แล้วเขามาอนุญาตทีหลังไง ข้อที่ ๒ นี้เขาคิดอย่างไรนี้ คิดว่าเวลาไปหยิบก่อนแล้ว นมนี้

มันเคลื่อนที่แล้ว แล้วไปขอแล้วถ้าเขาให้ เขาให้ ขนาดเขาให้แล้วยังติดใจไป ถึงเขาให้จะเป็นอาบัติหรือเปล่า เออ! ถ้าไปขอทีหลังแล้วเขาให้นี้เป็นอาบัติหรือเปล่า เพราะว่าไปขออนุญาตทีหลังไป คือทำสำเร็จแล้วถึงไปขอเขา นี่ความคิดไป คือเหตุการณ์นี้มันทำสำเร็จแล้วถึงไปขอเขา แล้วอย่างนี้เป็นอาบัติหรือเปล่า

ถ้าอย่างนี้ตามกฎหมายผิด ผิดตามกฎหมาย เพราะความผิดมันสำเร็จแล้ว แต่อันนี้มันเริ่มต้นไป เริ่มต้นความผิดมันสำเร็จแล้ว สำเร็จแล้วอย่างไรละ ความผิดเริ่มต้นมันไม่มีความผิด เพราะเจตนาเรารวมกันอยู่แล้ว เพราะเราเอารวมกันแล้ว ฉะนั้นรวมกันอยู่แล้ว ทีนี้กติกามันเป็นแบบนี้ไป

แต่ถ้าเรายังเป็นสิทธิของเขา เราเก็บไว้ให้เขา เพียงแต่ว่าจิตใจของเรามันโลเลเอง มันสงสัยเอง สงสัยเพราะเราไปอ่านว่า ถ้าหยาบของเคลื่อนที่ หยาบของเขา ก่อน พอเคลื่อนที่แล้วโดยเจตนาหลัก แต่เรามีเจตนาหลักหรือเปล่า

ถ้าสมมุติว่า มันก็มีเหมือนกันเพราะอยากกิน มันอยากได้นมกล่องนี้ อันอื่นไม่เอา อยากได้อันนี้ มีเจตนาอยากได้อันนี้

ถึงมีเจตนา แต่มันก็มีที่มาว่า เราบิณฑบาตมารวมกัน มาฉันร่วมกันนี่ไป เพียงแต่ว่าเป็นสิทธิของเขา นี่เวลาเราไปบิณฑบาตมา มันมีกรณีอย่างนี้ เวลาพระที่อยู่ด้วยกันมันจะมีแบบนี้ มีแบบนี้ เวลาผู้นำถึงต้องเป็นธรรม

อยู่กับหลวงตานะ เวลาบิณฑบาตมา บางทีแจกจากข้างหน้าไปข้างหลัง บางทีแจกจากข้างหลังไปข้างหน้า คนเราไปอยู่ในป่าในเขานะ อดแล้วมันถึงอยาก ไม่อดไม่อยากไม่ทุกข์ไม่ยาก เวลามันอดมันอยากที่มันอึดคัดขาดแคลน อะไรๆ มันก็มีค่าไปหมด ถ้ามีค่าไปหมด ถ้าเราเป็นธรรมนะ มีน้ำใจต่อกันนะ ถ้ามีน้ำใจต่อกัน ทุกอย่างราบรื่นหมด

แต่ถ้าใครเห็นแก่ตัวนะ ความเป็นอยู่นะ คนที่ด้อยกว่าเขาจะน้อยใจ พอคนน้อยใจ ความคิดมันร้อยแปด ความคิดมันปิดกันกันไม่ได้ ความคิดนี้ โอโฮ! ร้ายกาจมากเลย แต่ถ้าเราเห็นว่าหัวหน้าเป็นธรรม ครูบาอาจารย์เราเป็นธรรม ท่านเสมอภาค มันภูมิใจ ถ้ามันเสมอภาค มันดีหมด แต่ถ้ามันไม่เสมอภาคนะ มันคิดมาก

ฉะนั้น กรณีนี้เหมือนกัน กรณีที่ว่าความผิดมันสำเร็จแล้ว

ถ้าคิดทางกฎหมาย มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ทางกฎหมายเป็นเรื่องของกฎหมาย กฎหมายนี้มันเป็นสิทธิทางวิทยาศาสตร์ ทางโลก แต่อย่างนั้นเป็นเรื่องนิสัย เป็นพระxonนิสัย เป็นความอยู่ด้วยกัน คนอยู่ด้วยกัน คิดอยู่ด้วยกัน นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

ฉะนั้น กรณีนี้เราก็ยังบอกว่าไม่อยู่เหมือนเดิม ไม่เหมือนเดิมเพราะว่าที่มาที่มาที่ว่า พระในกฎภายในกฎนี้เอาของที่โยมใส่บาตรมารวมกัน นี่เขาถือกติกานี้ไว้ เราถือกติกานี้ว่าเราใช้ร่วมกัน พอใช้ร่วมกันแล้ว คนเคยทำอยู่ทุกวัน แล้ววันนี้พอดีท่านป่วย แล้วเราไปหยิบเข้า แต่เพราะเราไปศึกษามา ไปศึกษามาว่าหยิบของเคลื่อนที่ แล้วเรากลับ เราคิดแง่เดียวใจ แต่เราไม่คิดที่ว่ากติกที่ตั้งไว้ กติกที่ตั้งไว้มันเปิดหมดแล้ว พอมันเปิดหมดแล้วมันก็ไม่มีการทำผิด ทีนี้เพียงแต่เราก็ยังตั้งใจอยู่ดี ตั้งใจแล้วให้ศึกษาแล้ววางใจให้ดี

มาข้อนี้ ข้อนี้มันถึงจะเป็นประเด็น ประเด็นอยู่ที่ข้อนี้ต่างหาก

“(ปกติพระในกฎอาตมาจะฉันพวกนมและน้ำที่อยู่ในตู้เย็นของกันโดยไม่ค่อยขอ กันก่อน คืออะไรอยู่ในตู้เย็นเหมือนของส่วนรวม) ถ้าเป็นแบบนี้ การหยิบน้ำหรือนมของพระรูปอื่นมาฉันโดยที่ไม่ได้ขอก่อน พระในกฎอาตมาก็ต้องเป็นปาราชิกทุกรูปเลย”

นี่เขาคิดเลยเถิดไปเลย

เรื่องปาราชิก เราไม่พ้นธงถึงปาราชิก แต่เราจะพูดถึงเรื่องสันนิษิต อาหารแรมคืน มีเรื่องสันนิษิต เรื่องสัตตาทกาลิก ยาวชิวิก เวลาพระเรานะ มันจะมีเรื่องนี้ เรื่องกาลิก อันนี้มันจะยุ่ง มันยุ่ง เรื่องกาลิกมันก็เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์ ถ้าเป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์ มี แล้วมีเยอะด้วย มีเยอะเพราะอะไร เพราะของนั้นมันสะสม สะสมไว้ในตู้เย็น กินแล้วมันมีอายุ

น้ำปานะ มันก็ช่วงเช้าถึงบ่าย แล้วถ้าเป็นพวกน้ำอัดลมมีน้ำตาล ๗ วัน อายุ ถ้ากิน ๗ วันยังฉันอยู่ มันเป็นสันนิษิต ของหมดอายุไป กินของหมดอายุ ของที่พอ

หมดอายุแล้วพระฉันไม่ได้ ถ้าฉันแล้วเป็นนิสัคคิยาปาจิตติย เป็นปาจิตติยทุกคำกลืน ถ้าเป็นปาจิตติยทุกคำกลืน มันจะเป็นตรงนั้น

อันนี้ก็อีกแหละ เพราะนี่พูดตามพระไตรปิฎก ตามธรรมและวินัย ที่นี้ตามธรรมวินัย เพราะว่าตามธรรมวินัย มันพูดแล้วนะ ถ้าพระปฏิบัติโดยทั่วๆ ไป อย่างว่าแต่ธรรมยุตเลย มหานิกายก็เหมือนกัน สายหลวงปู่ช้ายิ่งกว่านี้อีก สายหลวงปู่ชาก็มหานิกายนะ เดี่ยวนี้พระมหานิกายเขาถือเคร่งเยอะแยะไป พระมหานิกายที่เขาไม่หยับสตาจค์เยอะแยะ อย่างอ้างว่ามหานิกาย ธรรมยุต ต้องอ้างเรื่องธรรมวินัย เพราะมหานิกายที่ว่าปฏิบัติเคร่งกว่าธรรมยุตเยอะแยะไป สายหลวงพ่อชาทั้งสายก็มหานิกายทั้งนั้นนะ ฉะนั้น อ้างว่ามหานิกาย ธรรมยุตไม่ได้ ต้องอ้างว่าธรรมวินัยๆ

ที่นี้เพียงแต่ว่า เพียงแต่ว่าบางอย่างบางข้อ มหาเถรสมาคมเขาอะลุ่มอล่วยให้คือยกเว้น เรื่องกฐินเขาก็ยกเว้นขึ้นมา เรื่องขบเรื่องฉันบางอย่างเขายกเว้นๆ ที่นี้ยกเว้น มันเรื่องที่เขายกเว้นที่เถรสมาคม แต่พระไตรปิฎกเขาไม่ได้ยกเว้นพระไตรปิฎกมันเป็นสากล สากลเพราะมันมีสมาคมบาลีไวยากรณ์ของโลก

สมาคมบาลีไวยากรณ์ของโลกทุกชนชาติในโลกนี้เขาดูบาลีไวยากรณ์ เขาดูคำบัญญัติในพระไตรปิฎก ในบาลี ฉะนั้น ในบาลีอย่างนั้น คือกฎหมายมันยังมีอยู่ กฎหมายมันยังบังคับใช้อยู่ แล้วใครจะยกเลิกไม่ยกเลิก อย่างนี้มันถึงเป็น เห็นไหม

ดูสิ มหายานทำตามครูบาอาจารย์ มหายาน เถรวาท หินยาน แล้วในมหายานมันมีวัชรยาน มันยังมีแยกเข้าไปอีก ในวัชรยาน ในทิเบตก็มีหมวกเหลืองหมวกแดง หมวกเหลืองก็ถือไปอย่างหนึ่ง หมวกแดงก็ถือไปอย่างหนึ่งไง นี่อาจารย์ยวาท ถือปฏิบัติตามครูบาอาจารย์ไง แล้วเราก็อชอบกันไง ปล่อย่างไง โอ้ย! ลัดสั้นไ้ลัดสั้นอย่างนั้น ดูสิ ใส่กางเกงกันอยู่นุ่นนะ ลัดสั้นนะ

ถ้าศึกษาไปๆ มันถึงจะเข้าใจใจ ใจเรื่องนี่ธรรมวินัย แต่เวลาประพฤติปฏิบัติบรรลุธรรมแล้วบรรลุธรรมเหมือนกัน ถ้าบรรลุธรรมได้นะ แต่เขาบรรลุธรรมได้จริงหรือเปล่าล่ะ ถ้าบรรลุธรรมได้จริงหรือไม่จริง เราก็อเอามาใช้กันไง พระเราเอามาใช้กันโดยฟันเฟือง

เรามีสิทธิศึกษานะ การศึกษานี้เป็นประโยชน์ทั้งนั้นนะ การศึกษา แล้วลัทธิ
ความเชื่อ เราควรศึกษา ศึกษาแล้ว ศึกษาแล้วเข้าใจ ศึกษาแล้วเราก็มารู้จักว่า
อะไรมันถูกต้อง ถ้าอะไรมันถูกต้องแล้ว เราต้องเอาความถูกต้อง เอาความดีงามใช้ใหม่
ทุกคนเอาแต่ความจริง ทุกคนไม่เอาความผิดพลาด ทุกคนไม่เอาความไม่จริงหรือ

ฉะนั้น สิ่งในโลกเขาเป็นกันอยู่อย่างนี้ ถ้าพูดเรื่องนี้แล้วมันกระจายไปทั่วเลย
เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะมันเป็นทฤษฎีใจ ทฤษฎีเสมอกัน สัปบายะ ๔ ทฤษฎีเสมอกัน
ความเห็นเสมอกัน

หลวงปู่มั่นท่านคัดกรองของท่าน ถ้าทฤษฎีไม่เสมอกัน ท่านขับออกจากวัด
ทั้งนั้นนะ ถ้าจะเข้ามาปฏิบัติแล้วต้องทฤษฎีเสมอกัน มีความเห็นเสมอกัน มีความเข้าใจ
เสมอกัน ถ้าเสมอกันก็ถือวินัยอันเดียวกัน ถือกติกากันเดียวกัน ความเป็นอยู่มั่นก็
ร่วมเย็นเป็นสุข

แต่ถ้าใครไม่ถืออย่างนี้ เห็นใหม่ คุณสิ หลวงตาท่านเล่า มีพระ องค์หนึ่ง หลวง
ปู่มั่นท่านบิณฑบาตกลับมา แล้วมันมีน้ำตาล มันอยู่ในถุง ท่านบอกว่าอันนี้เก็บไว้ฉัน
เป็นสัตตทาหากาลิกได้

นี่มันบิณฑบาตมาตอนเช้าไง แต่มันอยู่ในถุง คือมันส่วนแยก มันไม่คลุกเคล้า
กัน กาลิกถ้ามันคลุกเคล้ากัน เขาให้นับอายุสั้นที่สุด อย่างเช่นถ้าเป็นกาแฟดำ ถ้ามา
มันมีส่วนผสมของน้ำตาล เขาก็ให้คิดว่าน้ำตาล ๗ วัน กาแฟเขาให้ตลอดชีวิต

แต่ถ้ามีส่วนผสม กาแฟที่ผสมนมมา ฉันได้เฉพาะตอนเช้า เพราะนมถือว่า
อาหาร ถ้ามันผสมกัน เขาให้นับตัวอายุสั้นที่สุด

ที่นี้พอสิ่งที่มีมันไม่ได้ผสมกัน พอไม่ผสมกัน ท่านก็แยก

มีพระคิดในใจเลยนะ นี่หลวงตาพูดบ่อย หลวงปู่เจี๊ยะท่านก็เล่าให้ฟังว่า
พระองค์นั้นก็คิดเลย โอโฮ! หลวงปู่มั่นชื่อเสียงคับฟ้าเลย แต่เรื่องสันนิษฐานท่านยังไม่รู้อีก
หรือ ท่านยังไม่รู้อีกหรือว่าสันนิษฐาน

ก็ศึกษามาอย่างนี้ ที่ว่า ในเมื่อฐานขยับแล้วมันต้องขาดปาราชิก

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่มัน อู้ฮู! มีชื่อเสียงดังคับประเทศไทย อู้ฮู! ไม่รู้จัก
สันนิธิอีกหรือ

หลวงปู่มัน กลางคืนท่านภาวนา ท่านกำหนดดูว่า พระ ใครเพ่งโทษท่าน พอ
เข้าขึ้นมามีท่านก็พูดเลย ไหน มันมีไอ้นักปราชญ์มาจากไหน ไอ้ที่มีความรู้มากมาถูกผู้
เฒ่า ว่าผู้เฒ่าไม่รู้จักสันนิธิ องค์ไหนๆ แล้วท่านก็ยังขู่อีกนะ เดี่ยวคืนนี้เอาให้ชัด องค์
ไหน ท่านรู้แล้วแหละ คือท่านจะให้คนนั้นสำนึกตัว นี่ไง ภูมิคุ้มกัน

พอรุ่งขึ้น เอาอีก ชัดเข้าไปอีก พระองค์นั้นต้องมาขอขมา

ถ้าภูมิคุ้มกันไม่คุ้มกัน เพราะว่าอะไร เพราะมันไม่ได้คลุกเคล้ากัน มันใส่ถุงมา
พอใส่ถุงมา ถุงนี้แหละ มันใส่ถุงมา มันไม่ได้คลุกเคล้ากัน แต่มันได้มาตอนเช้า คือ
บิณฑบาตมาเป็นอาหาร แต่สิ่งนี้มันไม่มีส่วนผสม มันไม่มีส่วนของอาหารปนไป มันก็
เลยเป็นสัตตทาหาลิกได้ ท่านก็ให้แยกไว้ ถ้าใครจะแยกไว้ฉัน น้ำอ้อยอย่างนี้ ใครจะ
แยกไว้ฉันเป็นสัตตทาหาลิกก็ได้

ไอ้พระที่มันคิดแบบรวบรัดมันก็บอกว่า อู้ฮู! ขนาดนี้เนาะ มีชื่อเสียงขนาดนี้
ยังไม่รู้จักสันนิธิอีกเนาะ

เราไปคิดกันเอง เราไปจินตนาการ เราไปคาดหมาย แต่เราไม่รู้เหตุผล
ข้อเท็จจริงว่ามันเป็นหรือไม่เป็น มันจริงหรือไม่จริง เพราะเราไม่มีประสบการณ์

ถ้ามันเป็น มันเป็นอย่างนี้ ถ้ามันเป็นคือเป็นสันนิธิ คือมันหมดอายุ เห็นไหม
“ของที่อยู่ในกุฎิ โดยปกติกุฎิอาตมาจะฉันนม น้ำ ของอยู่ในตู้เย็นโดยที่ไม่ได้บอกกันก่อน
คืออะไรอยู่ในตู้เย็นเหมือนของส่วนรวม ก็ฉันกันไป”

ไอ้ของส่วนรวม ไอ้ฉัน ที่ว่าสิทธิของคนอื่น ถ้าเราวิสาสะก็จบ แต่นี่พอมัน
วิสาสะแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นในตู้เย็น ถ้าเราเป็นเจ้าของหรือใครเป็นเจ้าของ เขาก็จะรู้ว่าเอา
เข้าเมื่อไหร่ เอาออกเมื่อไหร่ ถ้าเขายังเคารพธรรมวินัยอยู่นะ ถ้าเขาไม่เคารพธรรม
วินัย เขาก็มีหัวของเขาไปเรื่อย พอมีหัวไปเรื่อยมันก็เศร้าหมอง

วินัยนี้แหละ มันมีเศร้าหมอง มันมีเศร้าหมอง มันมีทะเลาะ แล้วมันก็ขาด เริ่มต้นถ้า
ความสำเร็จเราไม่สำเร็จ มันก็เศร้าหมอง ของที่มันสะอาดบริสุทธิ์ ของที่มันดีงาม มันก็

เริ่มเศร้าหมอง พอเศร้าหมองบ๊ีบ พอศีลเราเศร้าหมอง ความรู้สึกเรามันก็เฉา พอเรา
เศร้าหมอง การทำสิ่งใดมันทำแล้วมันก็ไม่ประสบความสำเร็จ

แต่ถ้าศีลเราบริสุทธิ์ใช้ใหม่ เรืองอาจากล้าหาญ เราทำสิ่งใดมันก็แจ่มแจ้งใช้
ใหม่ แต่ถ้ามันเศร้าหมอง ดูลิ เรานั่งสมาธิกัน เราสงสัยในพฤติกรรมของเรา เราสงสัย
ในตัวเรา ภาวนาลงใหม่ ไม่ลงหรอก เราต้องสะอาดบริสุทธิ์ใจ

ฉะนั้น ของอย่างนี้กรรมฐานเขาไม่มี หลวงตาท่านไม่ให้มีไฟ ไม่ให้มีไฟฟ้า
ไม่ให้มีตู้เย็น ท่านบอกมีตู้เย็นแล้วพระมันจะอ่อนแอ ต่อไปพระจะฉันทน้ำธรรมดาไม่ได้
ต้องฉันทน้ำในตู้เย็น ฉันทน้ำธรรมดาไม่ได้เพราะมันไม่ชื่นใจ ต้องฉันทน้ำเย็นมันถึงชื่นใจ
อย่างนี้มันก็ออกธุดงค์ไม่ได้ เพราะไม่มีใครเอาตู้เย็นไปตั้งไว้ข้างหน้า พอไปกลางแดด
กลางฝนแล้วมันไม่มีตู้เย็น

นี่เหตุผลของหลวงตาที่ท่านไม่ให้มีไฟฟ้า ไม่ให้มีตู้เย็น เพราะอะไร ท่านกลัว
พระอ่อนแอ พระเราจะอ่อนแอ จะไม่มีความมูมานะ จะไม่มีความจริงจัง แล้วพอ
อ่อนแอไปมันก็จะเสียหาย

ฉะนั้น ข้อนี้ต่างหากที่เราต้องระวัง จะนั้นบอกว่า “ปกติพระในกุฏิอาตมาจะฉันท
พวกนมและน้ำที่อยู่ในตู้เย็นของมันและกันโดยที่ไม่ต้องขอกันก่อน คืออะไรอยู่ในตู้เย็น
เหมือนของส่วนรวม ถ้าเป็นแบบนี้ ถ้าหยิบน้ำหรือนมของพระรูปอื่นไปฉันทโดยที่ไม่ได้
ขอก่อน พระที่กุฏิอาตมาต้องเป็นปาราชิกทุกรูปเลยหรือ”

นี่ความเห็น เขาไปมองที่ปาราชิก ไปดูที่โทษหนัก แต่เขาไม่ได้มองที่ปาราชิก
แล้วนะ มันมีอาบัติหนัก อาบัติเบา อาบัติที่เบาๆ นี้ แม้แต่ทุกกฎ ทุกกฎคือความชั่ว
หยาบ ทุกกฎ ปาจิตตีย์ แล้วก็นิสสัคคียปาจิตตีย์ สังฆาทิเสส อนียต ๒ สังฆาทิเสส แล้ว
ก็ปาราชิก นี่เวลาวินัยหนัก วินัยเบา

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าปาราชิก เราว่าไม่เป็น แต่สิ่งที่เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์
ของที่หมดอายุ แล้วอย่างที่ว่าของที่ประเคนหรือไม่ได้ประเคน ของที่ประเคนแล้ว
เวลาคนเอาเข้าตู้เย็น แล้วตู้เย็นนะ ใครไปจับต้องเข้า หรือว่าถ้าเป็นอนุสัมบันมาจับ

ต้องเข้า แล้วรู้หรือไม่รู้ ของที่ไม่ได้ประเมิน ของไม่ได้ประเมินแล้วเราฉันทาลำคอแต่ ละคำกลืนเป็นอาบัติทุกคำกลืน

นี่มันเป็นการดำรงชีวิต พระที่ดำรงชีวิตแบบนี้ แบบมีตุ๋เย็น แบบมีของกลาง อะไร ที่รักษาไว้ ถ้ามันเป็นส่วนรวมแล้วมีโยมอุปัฏฐากดูแล นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ

แต่นี่มันเป็นของเรา เวลาเราหยิบใช้โดยที่อายุเรารู้ไม่รู้ เพราะของมันเยอะไ ของมันเยอะ บอกว่า “พระทุกรูป โดยอย่างนี้ไม่เหมือนกัน พระในกุฎิอาตมาต้องปาราชิก ทุกรูปเลยหรือ”

จะนั้น ถ้าเขามีความเชื่ออย่างนั้น เขามีความเห็นอย่างนั้น นี่ก็สังคมอย่างนั้น นี่พูดถึงสังคมนะ

แต่เวลาเราพูดถึงกรรมฐาน กรรมฐานเราไม่ได้ทำอย่างนั้น ที่นี้กรรมฐานเรา ตอนนีเราก้ไม่สามารถพูดได้เต็มปากเต็มคำว่ากรรมฐานไม่ทำแบบนั้น ตอนนีไม่กล้า พูดว่ากรรมฐานไม่ทำแบบนั้น แต่สมัยที่เราอยู่กับครูบาอาจารย์มา ครูบาอาจารย์ท่าน ไม่พาทำแบบนั้น

สมัยที่อยู่ที่ครูบาอาจารย์ สมัยหลวงตานะ ท่านบอกว่า ถนหนทางมันแทบ ไม่มีเลย ไปไหนต้องเดินทั้งนั้น ก้าวออกถนนไปคือป่าทั้งนั้น มันมีแต่ป่ากับเขา มันไม่มี ของอย่างนี้มาอยู่แล้ว แล้วพอต้องการสิ่งใดมันต้องแสวงหาเอาในป่าในเขานั้นนะ มันไม่มี มันไม่มี มันก็ตัดความกังวล

แต่ในปัจจุบันนี้มันมีถนหนทาง มันมีผู้ที่นับถือศรัทธา เขาส่งไปรษณีย์เข้าไป เขาส่งของอะไรเข้าไป เขาส่งเข้าไป ถ้าผู้ที่เป็นธรรมเขาก็บริหารจัดการ บริหาร จัดการคือว่ามันเป็นธรรมไง เป็นธรรม ที่ว่ามีอายุขัยเท่าไร มีเท่าไร เขาแยกแยะของ เขา มันเป็นส่วนรวม เป็นกองกลาง นี่ถ้าเป็นกองกลางนะ แล้วเขาก็ใช้สอยไปใน ความถูกต้องดีงาม

แต่ถ้าคนเราอ่อนแอมันก็จะแสวงหาเพื่อคิดว่ามันจะเป็นความสะดวก แต่ไม่ สะดวกหรอก มันคิดว่าเป็นความสะดวก เพราะต้องไปบริหารจัดการมันยิ่งยุ่งใหญ่

แต่ถ้ามันไม่ต้องบริหารจัดการ มันไม่มีอย่างนี้ เข้าบิณฑบาตมา มีอย่างไร ฉัน
อย่างนั้น จบ สบาย แล้วภาวนาดีด้วย เข้าขึ้นมา ข้าวเปล่าก็คือข้าวเปล่า สบาย เข้า
ขึ้นมาได้อะไร ก็แค่นั้นนะ จบ

แต่จิตใจเราอ่อนแอ เราทำกันไม่ได้ พอทำกันไม่ได้มันก็เป็นแบบนี้ ถ้ามันเป็น
แบบนี้ถึงบอกว่าไม่กล้าพูดว่ากรรมฐานจะไม่ทำกันแบบนั้น

ฉะนั้น เวลาหลวงตาทำนพุดใจ มีผู้ศรัทธาไปหาหลวงตาบอกว่า ได้ศึกษาว่า
ลูกศิษย์หลวงปู่มีหน้าเคารพศรัทธามาก

หลวงตาทำนพุด “เราเชื่อมั่น” นี่คำพูดของหลวงตานั้น “เราเชื่อมั่นมากกว่าใน
สังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว รวมทั้งลูกศิษย์หลวงปู่ด้วย มีทั้งดีและชั่ว”

ไม่ใช่ว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่แล้วมันจะดีไปหมด ดิถยี่ห้อไปแล้วมันจะเป็น
คนดีไปหมด ไม่ใช่ ยี่ห้อคือยี่ห้อ แต่ความดีความชั่วคือพฤติกรรม การกระทำ

ฉะนั้น สังคม พระมันเยอะขึ้นมามันก็ต้องมีดีและชั่วปนกัน ถ้าองค์ไหนทำดี
สาธุ ขอให้ดี ๆ ขอให้เจริญรุ่งเรืองไป ถ้าองค์ไหนชั่ว เขาก็แสวงหาบาปกรรมของเขา

นี่เราพูดเป็นกลาง เราพูดเป็นสัจจะ เราพูดเป็นความจริง ฉะนั้น เราตอบพระ
ที่สงสัย ถ้าพระสงสัย เราก็เคยสงสัยอย่างนี้มาก่อน บวชใหม่ ๆ หนึ่งมาก พอบวชใหม่ ๆ
มา เพราะอะไร คฤหัสถ์ไง ฆราวาสธรรม เราศึกษาธรรม ธรรมของฆราวาส แค่ความ
เป็นอยู่ของเรา เรายังยึดอัดเต็มทีเลย นี่ธรรมของฆราวาสนะ ไม่ใช่ธรรมของนักบวช
นะ

แล้วธรรมของนักบวชเป็นอีกอย่างหนึ่ง แล้วธรรมของพระอริยเจ้า ธรรมของ
พระอริยเจ้า สิลัพพตปรามาส ไม่ลุ่มไม่คล้ำ ไม่ลุ่มไม่คล้ำในศีลในธรรมเลย สิลัพพตป
รามาส มันละเอียดขึ้นไป

แล้วใครจะไม่สงสัย เราก็สงสัย ใหม่ ๆ ก็เป็นอย่างนี้ เราบวชพรรษาแรกก็เป็น
อย่างนี้ หัวปั่นเลย

ดูหลวงตาสี หลวงตาทำนบวชพรรษาแรก ไปสูบบุหรี่ โอ้ย! สูบบุหรี่ได้
อย่างไร เป็นอาบัติ มันยังไม่พินทุอริชฐาน สูบบุหรี่นะ

แล้วอธิษฐานอย่างไรล่ะ

ควันถมตั้ง

อธิษฐานอะไร คือบุหรืมันไม่ต้องอธิษฐานไง เห็นไหม นี่เวลาพระที่เขายกอกัน เขาเล่นกัน เขาหยอกเล่นกันในวงการพระ นี่ความหยอกเล่นก็เรื่องหนึ่งนะ แต่ถ้าเป็นความจริง ความจริงคนที่ไม่รู้มันก็ทำให้สงสัยอย่างนี้

เราก็เคยเป็นแบบนี้ หญ้าปากคอก ฉะนั้น กรณีนี้มันเป็นแบบนี้ แต่ถ้าเราศึกษาแล้วเราค้นคว้า เราใฝ่ดีไง ฉะนั้น เขาถามมามันก็เป็นโอกาสที่ได้พูด ถ้าเขาไม่ถามมาก็เป็นโอกาสที่ไม่ได้พูด เพราะพระผู้ใหญ่ทุก ๆ องค์มาเขาก็เป็นแบบพระองค์นี้ มาเหมือนกัน

พอบวชใหม่ ๆ ขึ้นมา มันก็บวชมาจากฆราวาส บวชมาจากมนุษย์ บวชมาจากคน มันจะไปรู้เรื่องอะไรของพระได้อย่างไร แต่มันขอนิสัยจน ๕ พรรษาขึ้นไป เขาเรียกว่าได้นิสัย พอพ้นขึ้นไป พอได้นิสัยแล้วมันก็รู้เรื่องธรรมวินัยขึ้นไป มันก็เป็นครูบาอาจารย์ เป็นหลักให้สอนคนต่อไป

แล้วถ้าปฏิบัติได้เป็นจริงขึ้นมา มีคุณธรรมในหัวใจ มันจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้หมดเลย เข้าใจเรื่องทิวฐิมานะ เข้าใจเรื่องจิตของใจ เข้าใจเรื่องกิเลส เข้าใจเรื่องต่าง ๆ แล้วก็ดูจิตนิสัยของคน แล้วเราพยายามแนะนำชี้แนะเพื่อให้ทุก ๆ คนเป็นคนดี เพราะเราปรารถนาดี เราแสวงหาความดี เราต้องการความดี เราพูดเพื่อความดี เราไม่ได้พูดเพื่อยกตนข่มท่าน ไม่ได้พูดเพื่อเหยียบย่ำใคร ไม่ได้พูดเพื่อใด ๆ ทั้งสิ้น พูดเพื่อสัจธรรม เอิวัง